

Arrest

nr. 288 608 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BOUZERDA
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SAFI, die *loco* advocaat M. BOUZERDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden (hierna: de gezinsherenigingaanvraag) van 29 oktober 2018 in toepassing van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij werd op 10 mei 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Verzoeker bekwam het verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk met de Franse M. L. met wie hij zich vestigde.

Volgens de verwerende partij blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon sedert oktober 2020 haar hoofdverblijfplaats niet meer in Knokke-Heist heeft, gezien zij sedertdien in Marokko verbleef. De referentiepersoon werd per collegebesluit ambtshalve afgevoerd op 20 mei 2022.

Op 19 augustus 2022 wordt verzoeker verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Op 10 november 2022 wordt aan verzoekende partij de beslissing gegeven die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): M. A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: SIDI BELYOUT

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 29.10.2018 in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 10.05.2019 in het bezit gesteld van een F- kaart. Betrokkene bekwam het verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk met de Franse M. L. (...) met wie hij zich vestigde.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de referentiepersoon sedert oktober 2020 haar hoofdverblijfplaats niet meer in Knokke-Heist heeft, gezien zij sedertdien constant in Marokko verbleef en sindsdien één keer in Knokke-Heist aanwezig is geweest (cf. collegebesluit ambtshalve afvoering van 20.05.2022. De vaststellingen van het College van Burgemeester en Schepenen worden bevestigd door de veelvuldige relatieverlagen die door de politie van Knokke-Heist werden opgesteld:

- Op 30.01.2020 schrijft de wijkagent dat de referentiepersoon reeds een drietal weken in Marokko verblijft naar aanleiding van het overlijden van haar grootmoeder. Het was toen nog niet bekend wanneer zij zou terugkeren naar België. Betrokkene liet verstaan dat de referentiepersoon hoofdzakelijk in Marokko verbleef. Het appartement van betrokkene deed ook meer denken aan een vrijgezellenwoning waar de vrouw eerder op bezoek komt dan er effectief woont*
- Op 13.11.2020 schrijft de wijkagent dat zij op 28.10.2020 controle ter woning verrichte van betrokkene. De referentiepersoon kon aldaar niet worden aangetroffen. De wijkagent beperkte zich tot één enkel woonstcontrole omdat het niet bekend was wanneer de referentiepersoon terug naar België zou komen. Er wordt in het verslag eveneens vermeld dat mevrouw M. in februari 2020 naar het politiebureau van Knokke kwam. Betrokkenen zouden in september 2020 samen hun vakantie hebben doorgebracht in Marokko en Tenerife, waar ook bewijzen van werden overgemaakt. Mevrouw zou daarna in Marokko zijn gebleven om te zorgen voor haar 2 kinderen.*
- In het verslag van 05.05.2021 leest men dat M. L. "nog altijd" in Marokko is. Mevrouw M. meldde zich wat later bij de gemeente om een ambtshalve afvoering te vermijden maar verklaarde dat ze maar enkele dagen in België zou verblijven om dan terug naar Marokko te vliegen. Op 10.01.2022 noteert agent D. dat betrokkene verklaarde dat zijn echtgenote sedert oktober (2021) terug naar Marokko was vertrokken en dit tot op de dag van de controle. Betrokkene wist niet wanneer ze zou terugkeren.*

Uit het voorgaande blijkt onomstotelijk dat de referentiepersoon minstens sedert oktober 2020 haar hoofdbelangen niet meer in België heeft en dat er dus van enig "verblijf" in het Rijk in haar hoofde geen sprake meer is. Betrokkene verblijft sedertdien wel degelijk in het buitenland, nl. Marokko. Dat het nog

tot mei 2022 heeft geduurd om over te gaan tot een ambtshalve afvoering van de referentiepersoon valt dan ook te verklaren door het feit dat zowel de gemeente als de DVZ zich dienden te vergewissen van de situatie van betrokkene en zijn echtgenote en dan ook op zorgvuldige wijze de nodige bewijzen daartoe hebben vergaard. Dit onderzoek heeft dan ook geleid tot de uiteindelijk ambtshalve schrapping van de referentiepersoon op 20.05.2022.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mijnheer op 19.08.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 30.08.2022. Daarop legde betrokkene (via zijn raadvrouw) volgende documenten voor:

- Brief advocaat BOUZERDA
- Certificaten taallessen Nederlands + inschrijvingsbewijzen voor lessen Nederlands
- Inschrijving fitnessclub en Kitesurfclub
- Attest mutualiteit
- Attest geen steun OCMW
- Arbeidsovereenkomst + loonbrieven

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene heeft immers noch met de referentiepersoon, noch met een andere EU-burger kinderen met legaal verblijf in België.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 29.10.2018 (datum verblijfsaanvraag) legaal in België, nu dus iets meer dan 4 jaar, wat, zeker gelet op betrokkenes leeftijd (44 jaar), nog een relatief korte periode is.

Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, dat zijn echtgenote - die zelf van Marokkaanse afkomst is - thans in Marokko verblijft, dat betrokkene er in september 2020 nog op vakantie was, dat hij in januari 2022 tegenover de politie verklaarde dat zijn vader recent in Marokko was overleden maar dat hij er niet heen kon reizen omwille van de geldende coronamaatregelen en dat hij er tot slot het merendeel van zijn leven heeft geleefd, kan redelijkerwijze worden gesteld dat betrokkene nog een nauwe familiale en culturele band heeft met zijn herkomstland.

Betrokkene is sedert september 2019 tewerkgesteld voor M. BVBA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij met vrucht taallessen heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Ook de voorgelegde inschrijvingsbewijzen voor sportclubs kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften te voorzien. Ten eerste blijkt uit geen enkel stuk dat betrokkene daadwerkelijk van zijn sportabonnementen heeft gebruik gemaakt en er vriendenrelaties zou hebben opgebouwd bijvoorbeeld. Zijn advocaat stelt dat betrokkene in België een passie voor

kitesurfen ontwikkelde en een fervent sporter is. Ten tweede belet deze beslissing hem niet om zijn hobby's voort te zetten. Voor zover betrokkene zich genoodzaakt zou zien België te verlaten, waar deze beslissing hem geenszins toe dwingt, dient opgemerkt te worden dat fitness en kitesurfen geen sporten zijn die exclusief in België kunnen worden beoefend en betrokkene ook elders zijn favoriete bezigheid kan blijven uitoefenen.

Thans staat betrokkene als alleenstaande ingeschreven op zijn adres in Knokke-Heist. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, verblijft zijn echtgenote reeds ruime tijd in Marokko en kwam zij de afgelopen twee jaar slechts kortstondig terug naar België. Betrokkenes familiale belangen bevinden zich aldus in zijn herkomstland.

Daarnaast moet gewezen worden op het feit dat betrokkene wel degelijk nog steeds een familielid van een burger van de Unie is. Het huwelijk met referentiepersoon werd immers niet beëindigd, noch kan blijken dat betrokkenen een punt zouden hebben gezet achter hun relatie. Dit wil zeggen dat hij zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld zijn Franse echtgenote en die Franse aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Van minderjarige kinderen met legaal verblijf in het Rijk is geen sprake. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg geen bezwaar voor de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van "artikelen 39/79, §1, 8°, 40ter, § 2, 2° jo. 40bis, § 2, 4°, en 62 Vw. en van artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Machtsoverschrijding."

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De bestreden beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursdaden [...]".

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bepaalt dan weer dat een beslissing de feitelijke én juridische motieven moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarnaast moet de opgebouwde motivering ook afdoende zijn. Een motivering is pas afdoende wanneer ze duidelijk, niettegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht" in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151-162.

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht bovendien moet worden opgevat. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151.)

De formele motiveringsplicht verplicht immers de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Dit is kennelijk niet gebeurd. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen derhalve dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd. (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732; RvS, 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 oktober 2000, nr. 90.169)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486.)

Artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, stellen uitdrukkelijk dat in de motivering van de akte de feitelijke en juridische gronden dienen te worden opgenomen.

Dat deze motivering overigens afdoende dient te zijn. De bestreden beslissing voldoet niet aan deze vereiste van afdoende motivering.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat elk overheidsgedrag en -optreden dient getoetst te worden aan het criterium van een normaal en voorzichtig handelende overheid. Bij de beoordeling van het (on)zorgvuldige overheidsgedrag dient ten volle rekening gehouden te worden met de feitelijke omstandigheden waarin de overheid zich, op dat ogenblik, bevindt, daarin begrepen de eventuele beoordelings- en/of beleidsvrijheid die door de wetgever aan de administratieve overheid is gelaten. (K. LEUS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" IN I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, (101) 106.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dan ook dat het bevoegde bestuursorgaan bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek én met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt. Om aan de op hem rustende (formele) motiveringsplicht te voldoen, moet het bevoegde bestuursorgaan duidelijke motieven vermelden die zijn beslissing verantwoorden. Alleen met de in de beslissing formeel verwoorde motieven kan er rekening worden gehouden.

Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier. Dit beginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Derhalve houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus mag de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP 1970, 382.)

In casu stelt verwerende partij dat mevrouw M. sedert oktober 2020 geen hoofdverblijfplaats meer heeft te Knokke-Heist omdat zij sedertdien in Marokko verblijft en maar één keer in Knokke-Heist aanwezig was.

Verwerende partij stoelt zich op het administratief dossier van mevrouw M. en verwijst naar volgende passages:

- "Op 30.01.2020 schrijft de wijkagent dat de referentiepersoon reeds een drietal weken in Marokko verblijft naar aanleiding van het overlijden van haar grootmoeder. Het was toen nog niet bekend wanneer zij zou terugkeren naar België. Betrokkene liet verstaan dat de referentiepersoon hoofdzakelijk in Marokko verbleef. Het appartement van betrokkene deed ook meer denken aan een vrijgezellenwoning waar de vrouw eerder op bezoek komt dan er effectief woont
- Op 13.11.2020 schrijft de wijkagent dat zij op 28.10.2020 controle ter woning verrichte van betrokkene. De referentiepersoon kon aldaar niet worden aangetroffen. De wijkagent beperkte zich tot één enkel woonstcontrole omdat het niet bekend was wanneer de referentiepersoon terug naar België zou komen. Er wordt in het verslag eveneens vermeld dat mevrouw M. in februari 2020 naar het politiebureau van Knokke kwam. Betrokkenen zouden in september 2020 samen hun vakantie hebben doorgebracht in Marokko en Tenerife, waar ook bewijzen van werden overgemaakt. Mevrouw zou daarna in Marokko zijn gebleven om te zorgen voor haar 2 kinderen.
- In het verslag van 05.05.2021 leest men dat M. L. "nog altijd" in Marokko is. Mevrouw M. meldde zich wat later bij de gemeente om een ambtshalve afvoering te vermijden maar verklaarde dat ze maar enkele dagen in België zou verblijven om dan terug naar Marokko te vliegen
- Op 10.01.2022 noteert agent D. dat betrokkene verklaarde dat zijn echtgenote sedert oktober (2021) terug naar Marokko was vertrokken en dit tot op de dag van de controle. Betrokkene wist niet wanneer ze zou terugkeren."

Uit hetzelfde administratief dossier blijkt dat mevrouw M. in volgende periodes aanwezig was in Knokke-Heist:

- In de periode van 07.02.2020 (aangetroffen door de politie)
- In de periode van 02.08.2021 (aangetroffen door politie)
- In de periode van 4 april 2021 In de periode van 19 juni 2021

Tevens is er geen sprake van een zorgvuldig en redelijk onderzoek naar feitenvinding. Het is tevens frappant dat het onderzoek van mevrouw M. heeft plaatsgevonden in een achtereenvolgende periode toen zij in het buitenland vastzat door verstrengde corona maatregelen. Hierdoor kon ze dan ook niet terugkeren naar België. Dit wordt gestaafd door de nodige stukken waaruit blijkt dat ze weldegelijk vastzat in Marokko wegens coronamaatregelen. (stuk 2)

Zo blijkt uit het gevoerde onderzoek dat enkel gekeken werd naar een opeenvolgende periode toen mevrouw M. in het buitenland was. Er werd echter niet gekeken naar de periodes dat mevrouw M. wel terug in België was.

Tevens werd er geen rekening gehouden met het feit dat mevrouw M. minderjarige kinderen heeft in Marokko. Door persoonlijke problemen met haar ex-echtgenoot en door corona moest ze in Marokko zijn om voor haar minderjarige kinderen te kunnen zorgen. Hiervan had verwerende partij kennis van kunnen nemen in het administratief dossier van mevrouw M.

Verwerende partij is dus niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoeker op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou kunnen hebben.

Zodoende schendt de verwerende partij oók het zorgvuldigheidsbeginsel hetwelk stelt dat een overheidsbesluit slechts kan worden genomen mits de zorgvuldige voorbereiding, met name het zorgvuldig verzamelen van gegevens. De zorgvuldigheid verplicht de overheid verder onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

In casu is hiervan geen sprake.

Sterker nog, uit het verslag bij woonstcontrole blijkt duidelijk dat mevrouw M. onmogelijk in België kon zijn voor de datum van 11.06.2021. De coronamaatregelen zouden pas vanaf 11.06.2021 opgeheven worden. Ook de grenzen zouden dan pas opengaan, (stuk 2)

Het verslag van 21.05.2021 stelt ondubbelzinnig het volgende:

"Betrokkene deelde onze diensten mede dat Marokko op 11.06.2021. terug opengaat na de opgenomen coronamaatregelen. L. heeft ondertussen al een ticket en zal op 11.06.2021 terug keren naar België en hier haar hoofdverblijfplaats hebben bij haar man op het adres, (...)."

Verwerende partij had hiervan op de hoogte moeten zijn, tevens van het feit dat mevrouw M. op volgende tijdstippen wel degelijk in België te Knokke-Heist was. (stuk 3)

- In de periode van 07.02.2020 (aangetroffen door de politie)
- In de periode van 02.08.2021 (aangetroffen door politie)
- In de periode van 4 april 2021 In de periode van 19 juni 2021

De stelling dat mevrouw M. sedert september 2020 slechts 1 keer in België was is compleet onwaar, te meer nu zij op 22.06.2021 werd aangetrokken door de wijkagent.

Verwerende partij handelt met de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig, onredelijk, disproportioneel en schendt het vertrouwen dat verzoekster vermag te hebben in de wijze waarop het bestuur tot haar beslissing komt.

Verwerende partij laat na de bestreden beslissing in extenso te motiveren en alle nuttige en juiste feitelijke gegevens in overweging te nemen nu

Verwerende partij hanteert een interpretatie van de stukken die steeds nadelig is voor verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met de feiten van het dossier.

Minstens kan deze beoordeling geenszins als zorgvuldig, noch redelijk noch afdoende beschouwd worden om het bezwaar van verzoeker te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij bij de feitenvinding een zorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd én met kennis van alle relevante gegevens een beslissing heeft genomen.

Het eerste middel is ontvankelijk en manifest gegrond."

2.1.2.1. De verwerende partij merkt hieromtrent op in haar nota met opmerkingen:

"Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikelen 39/79, §1, 8°, 40ter, § 2, 2° jo. 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn."

2.1.2.2. Deze redenering van de verwerende partij kan volledig gevolgd worden. In het middel blijkt niet dat verzoeker afdoende uitlegt op welke wijze de artikelen 39/79, §1, 8° en 40ter, § 2, 2° jo. 40bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, dat bepaalt:

"Met het oog op een duidelijke en objectieve voorlichting van het publiek over het optreden van de federale administratieve overheden :

1° bepaalt de Koning, bij een in Ministerrad overlegd besluit, de organisatie en de opdrachten van de federale voorlichtingsdienst alsmede de federale administratieve overheden die ertoe gehouden zijn een gespecialiseerde instantie te belasten met de conceptie en de realisatie van het informatiebeleid;

2° publiceert elke federale administratieve overheid een document met de beschrijving van haar bevoegdheden en haar interne organisatie; dit document wordt ter beschikking gesteld van eenieder die erom vraagt;

3° vermeldt elke briefwisseling uitgaande van een federale administratieve overheid de naam, de hoedanigheid, het adres en het telefoonnummer van degene die meer inlichtingen kan verstrekken over het dossier;

4° vermeldt elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van een federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen; bij ontstentenis neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang."

In het middel ontbreekt een uitleg op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Overigens is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om kennis te nemen van geschillen ter uitvoering van deze wet. Uit deze wet blijkt dat een verzoekende partij haar rechten van verdediging kan laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door haar grieven te richten tot de 'Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten', met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

2.1.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van deze wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze, wat ook is voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De juridische grondslag is vermeld: artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, meer specifiek §1, 2°.

De feitelijke grondslag is uitvoerig uiteengezet: verzoeker heeft geen gezinscel meer met de referentiepersoon omdat zijn echtgenote van ambtswege is afgevoerd sedert mei 2022 en haar hoofdbelangen niet meer in België had sinds oktober 2020. Volgens de bestreden beslissing is de referentiepersoon vertrokken uit het Rijk. Verder gaat het bestuur na of er afdoende humanitaire beweegredenen zijn om af te zien van de beëindiging van het verblijf en de bestreden beslissing legt uit waarom dit niet het geval is. De bestreden beslissing gaat na of de verzoekende partij kinderen heeft, wat niet het geval is. De bestreden beslissing bespreekt de door de verzoekende partij voorgelegde stukken.

De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel(en), zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Deze beginselen worden onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2 (...)

§3 (...):

§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd,

waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.1.5. In wezen betwist verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat stelt:

“Uit het voorgaande blijkt onomstotelijk dat de referentiepersoon minstens sedert oktober 2020 haar hoofdbelangen niet meer in België heeft en dat er dus van enig “verblijf” in het Rijk in haar hoofde geen sprake meer is. Betrokkene verblijft sedertdien wel degelijk in het buitenland, nl. Marokko.”

Verzoeker voert een gans betoog over de periodes voor 20 mei 2022 (datum schrapping en afvoering van ambtswege van de echtgenote) gedurende dewelke zijn echtgenote al dan niet in België heeft verbleven. Hij geeft redenen aan, zoals de Covid-situatie (met verbod om te reizen naar en vanuit Marokko) en het verblijf van de minderjarige kinderen van de referentiepersoon in Marokko, om te verklaren waarom zijn echtgenote veelvuldig in Marokko verbleef.

Dit betoog is evenwel niet dienstig. Immers weerlegt verzoeker niet dat de referentiepersoon ambtelijk werd geschrapt in mei 2022, wat tot uiting komt in het volgende motief van de bestreden beslissing:

“Dat het nog tot mei 2022 heeft geduurd om over te gaan tot een ambtshalve afvoering van de referentiepersoon valt dan ook te verklaren door het feit dat zowel de gemeente als de DVZ zich dienden te vergewissen van de situatie van betrokkene en zijn echtgenote en dan ook op zorgvuldige wijze de nodige bewijzen daartoe hebben vergaard. Dit onderzoek heeft dan ook geleid tot de uiteindelijke ambtshalve schrapping van de referentiepersoon op 20.05.2022.”

Verzoeker betwist dit motief niet. Sterker, in het tweede middel zet verzoeker uiteen dat zijn huwelijk met de referentiepersoon recent beëindigd is. Uit geen enkel element blijkt dat de ambtshalve schrapping van de referentiepersoon in vraag is gesteld of kan betwijfeld worden. In dat kader is dan ook de discussie over waarom en wanneer de echtgenote nog haar hoofdbelangen had in België zinloos. Uit geen element blijkt dat de referentiepersoon na de ambtshalve schrapping nog in België heeft verbleven en verzoeker houdt dit evenmin voor.

De volgende opmerking in de nota met opmerkingen is pertinent:

“In dit verband kan er op worden gewezen dat artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt als volgt: “De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

De bestreden beslissing motiveert concreet dat de Franse referentiepersoon ambtshalve werd geschrapt op 20.05.2022, verzoekende partij bewijst geenszins het tegendeel.”

Dit wettelijk vermoeden is niet weerlegd.

Ter terechtzitting wordt gevraagd of verzoeker betwist dat zijn echtgenote na 20 mei 2022 nog naar België is gekomen (sedert haar ambtshalve schrapping). Verzoeker stelt dat zij niet meer na 20 mei 2022 naar België kwam omdat zij in Marokko voor haar kinderen moest zorgen.

Verzoeker weerlegt dan ook niet het doorslaggevende motief dat de referentiepersoon vertrok uit het Rijk.

Bijgevolg kon het bestuur in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing wettig nemen. Gelet op deze vaststelling is het door verzoeker betwistte motief, dat diens echtgenote sedert oktober 2020 haar hoofdbelangen niet heeft in België en de uitleggende motieven hieromtrent, irrelevant. Kritiek gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Nu de bestreden beslissing pas is genomen na de ambtshalve schrapping van de referentiepersoon, is de bestreden beslissing niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk genomen.

2.1.6. Verzoeker maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk

Het eerste middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 8 EVRM. Schending van artikel 42^{quater}, §1, 3e alinea Vw., Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel.”*

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (eigen onderlijning)

Inmenging is enkel gerechtvaardigd in zoverre de inmenging is voorzien bij wet en vereist is in een democratische samenleving.

Het EHRM stelt dat er sprake is van bescherming conform artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden.

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling.

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

De toetsing aan zowel het eerste als het tweede lid van art. 8 EVRM steunt op dezelfde beginselen, met name of de Staat binnen haar beoordelingsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en het algemeen belang.

Elke Staat dient bijgevolg een fair balance-toets te doen, en een afweging te maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Onder Titel II van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 worden Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen opgenomen.

Onder het eerste hoofdstuk van deze titel is artikel Alquater opgenomen waarvan de tekst luidt als volgt:

§1. Inde volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijfjaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun. Jà Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing

1 ° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 42quater, §1, 3e alinea Vw. bepaalt het volgende:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen toont de wetgever aan dat het niet de bedoeling is om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van zodra er één van de vijf situaties uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zich voordoet.

Er staat expliciet in artikel 42 quater§ 1 van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde een einde KAN stellen aan het verblijfsrecht.

Verzoeker maakte de volgende documenten over aan de verwerende partij:

- Certificaat Nederlandse lessen richtgraad 1 en 2
- Inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal richtgraad 2 schriftelijk publiek 2020-2021
- Inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal richtgraad 2 schriftelijk persoonlijk 2020-2021
- Inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal richtgraad 2 mondeling persoonlijk 2020-2021
- Inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal richtgraad 2 schriftelijk persoonlijk 2022
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur
- Loonbrieven
- Lidmaatschap A. B. -c.
- Lidmaatschap fitness Basic-Fit Attest niet ten laste OCMW
- Ziektekostenverzekering

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel bepaalde informatie heeft opgevraagd om artikel 42quater laatste paragraaf van dit artikel te respecteren, doch verwerende partij maakt een onredelijke beoordeling op basis o.b.v voorliggende gegevens.

De bestreden beslissing motiveert:

" ...Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 29.10.2018 (datum verblijfsaanvraag) legaal in België, nu dus iets meer dan 4 jaar, wat, zeker gelet op betrokkenes leeftijd (44 jaar), nog een relatief korte periode is.

Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, dat zijn echtgenote - die zelf van Marokkaanse afkomst is - thans in Marokko verblijft, dat betrokkene er in september 2020 nog op vakantie was, dat hij in januari 2022 tegenover de politie verklaarde dat zijn vader recent in Marokko was overleden maar dat hij er niet heen kon reizen omwille van de geldende coronamaatregelen en dat hij er tot slot het merendeel van zijn leven heeft geleefd, kan redelijkerwijze worden gesteld dat betrokkene nog een nauwe familiale en culturele band heeft met zijn herkomstland.

Betrokkene is sedert september 2019 tewerkgesteld voor M. BVBA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch

actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij met vrucht taallessen heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Ook de voorgelegde inschrijvingsbewijzen voor sportclubs kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften te voorzien. Ten eerste blijkt uit geen enkel stuk dat betrokkene daadwerkelijk van zijn sportabonnementen heeft gebruik gemaakt en er vriendenrelaties zou hebben opgebouwd bijvoorbeeld. Zijn advocaat stelt dat betrokkene in België een passie voor kitesurfen ontwikkelde en een fervent sporter is. Ten tweede belet deze beslissing hem niet om zijn hobby's voort te zetten. Voor zover betrokkene zich genoodzaakt zou zien België te verlaten, waar deze beslissing hem geenszins toe dwingt, dient opgemerkt te worden dat fitness en kitesurfen geen sporten zijn die exclusief in België kunnen worden beoefend en betrokkene ook elders zijn favoriete bezigheid kan blijven uitoefenen.

Thans staat betrokkene als alleenstaande ingeschreven op zijn adres in Knokke-Heist. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, verblijft zijn echtgenote reeds ruime tijd in Marokko en kwam zij de afgelopen twee jaar slechts kortstondig terug naar België. Betrokkenes familiale belangen bevinden zich aldus in zijn herkomstland.

Daarnaast moet gewezen worden op het feit dat betrokkene wel degelijk nog steeds een familielid van een burger van de Unie is. Het huwelijk met referentiepersoon werd immers niet beëindigd, noch kan blijken dat betrokkenen een punt zouden hebben gezet achter hun relatie. Dit wil zeggen dat hij zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voorzover hij vergezeld zijn Franse echtgenote en die Franse aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Van minderjarige kinderen met legaal verblijf in het Rijk is geen sprake. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg geen bezwaar voor de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

De beslissing over het gezinsleven is eenzijdig en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit de situatie van verzoeker.

Verwerende partij beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 8 EVRM rekening gehouden te hebben.

Volgens verwerende partij zijn er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Verwerende partij komt tot deze conclusie door te stellen dat iets meer dan 4 jaar in België verblijft, hetgeen een relatief korte periode zou zijn gelet op zijn leeftijd van 44 jaar.

Verzoeker zou nog een nauwe familiale en culturele band hebben met zijn herkomstland omwille van het feit dat:

- zijn echtgenote van Marokkaanse afkomst is en thans in Marokko verblijft;
- verzoeker in september 2020 nog op vakantie was in Marokko;
- de vader van verzoeker overleden is in Marokko;
- verzoeker het merendeel van zijn leven in Marokko heeft geleefd.

Het is verzoeker compleet vreemd hoe het verlies van zijn vader in Marokko, wie hij niet heeft kunnen bezoeken omwille van de toen geldende coronamaatregelen, een indicatie kan zijn dat er nog nauwe familiale banden in Marokko zijn.

Tevens kan verwerende partij het feit dat verzoeker in september 2020 op vakantie geweest naar Marokko niet als element weerhouden om te stellen dat er nog voldoende familiale en culturele banden

in Marokko zijn. Verzoeker heeft nog beperkte bindingen met zijn land van oorsprong in die zin dat verzoeker nog naar zijn land is terug gereisd in hoedanigheid van "toerist".

De familiale belangen van verzoeker zouden gevestigd zijn in land van herkomst omdat zijn echtgenote aldaar sinds september 2020 zou verblijven en slechts kortstondig in België was.

Hoe verwerende partij tot deze conclusie komt is verzoeker compleet vreemd nu blijkt dat de echtgenote van verzoeker tot de ambtelijke schrapping (20.05.2022) veelvuldig naar België is teruggekeerd. Ook verschillende administratieve documenten bevestigen dat de belangen van zijn echtgenote wel degelijk in België waren gevestigd, (stuk 5)

Verwerende partij heeft geen waarde gehecht aan de door verzoeker voorgelegde documenten inzake zijn job en de gevolgde taallessen en stelt dat dit geen bewijs is van voldoende integratie.

Met de standaard motivering van verwerende partij dat deze elementen 'nodig zijn om een menswaardig leven te kunnen leiden' kan elke vorm van integratie in het Rijk worden afgewezen.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat het hebben van een arbeidsovereenkomst een evidentie is, doch een dergelijke stelling strookt niet met de realiteit. Talloze mensen genieten van een uitkering van het sociale bijstandstelsel, settelen zich in deze gemakkelijke situatie en doen geen enkele inspanning om hun economische (en financiële) situatie te verbeteren.

Het hebben van een job is in België aldus geen basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. De hoogte van de uitkeringen van het sociale bijstandstelsel, zoals de werkloosheidsuitkering en het leefloon, is immers bepaald teneinde aan de uitkeringsgerechtigden minimaal een menswaardig leven te bieden.

Dat verzoeker wél over een arbeidsovereenkomst beschikt is aldus een persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie aan om een bijdrage te leveren tot de Belgische economie.

Taallessen en cursussen maatschappelijke integratie zijn volgens verwerende partij verplicht en zijn opgedane werkervaring zou hij in land van herkomst kunnen aanwenden.

Ook al zijn de cursussen maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal verplicht, toch toont dit aan dat verzoeker een wil heeft om zich te integreren in België en deze wil ook in de praktijk heeft omgezet.

Door deze documenten niet als een bewijs van sociale integratie te beschouwen, louter en alleen omwille van het verplichtend karakter van deze cursussen, gaat een brug te ver.

Verzoeker wenst bovendien op te merken dat hij in het land van herkomst van nul zal moeten beginnen. Gelet op de problematische arbeidsmarkt in Marokko is het geenszins aangetoond dat hij aldaar zal kunnen werken, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij gemakkelijksheidshalve aanneemt. Ook staat het niet vast dat hij zijn opgedane ervaring aldaar in de praktijk kan omzetten.

De werkgever van verzoeker heeft reeds van in der beginne de nodige investeringen gedaan in de ontwikkeling van hun werknemer. Zo heeft verzoeker een bestuurderskaart behaald om een voertuig te besturen dat uitgerust is met een digitale tachograaf, (stuk 4)

Volgens verwerende partij ligt er geen bewijs van sociale en culturele integratie voor. Er zou geen bewijs zijn dat verzoeker effectief gebruik heeft gemaakt van zijn sportabonnement of er vrienden heeft gemaakt. Kitesurfen en fitness zou verzoeker in een ander land kunnen uitoefenen.

Deze motivering is niet ernstig. Logischerwijs mag ervan worden uitgegaan dat als iemand een sportabonnement afsluit ervan ook effectief gebruik maakt.

Er is geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet zou gaan, te meer nu duidelijk vermeld staat 21/06/2020 is ingeschreven bij de Basic-Fit.

Er mag van verwerende partij toch redelijkerwijs van uitgegaan worden dat iemand die meer dan 2 jaar is ingeschreven weldegelijk een fervente bezoeker is aan deze sportschool.

In principe kan elke hobby of sport in een ander land worden uitgeoefend. In deze redenering zou verwerende partij geen enkele activiteit als sociale of culturele integratie beschouwen. Op die manier kan verwerende partij altijd de meest nadelige interpretatie hanteren.

Er dient te worden besloten dat verwerende partij niet op een correcte wijze en met de vereiste zorgvuldigheid is overgegaan tot beoordeling van de feiten met betrekking tot zijn economische, sociale en culturele integratie.

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond dat zijn privé belangen (economisch, sociaal en cultureel) zich alhier situeren, hij verblijft bovendien al meer dan 4 jaar in het Rijk.

Verzoeker is 44 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie en verkeert in een goede gezondheid, hetgeen op heden opnieuw aantoonst dat verzoeker in staat is om een bijdrage te leveren aan de Belgische economie.

Tot slot stelt verwerende partij dat zijn gezinssituatie geen bezwaar is voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Als familielid van een Europese burger zou verzoeker zich in elke lidstaat naar keuze kunnen vestigen, medische verzorging krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren, aan de slag te gaan en een gezinsleven hebben.

Echter is het huwelijk tussen verzoekers recent beëindigd waardoor dit niet mogelijk.

Zelfs al zou het huwelijk stand hebben gehouden, dient verzoeker in het scenario van verwerende partij in een ander (Europees) land opnieuw beginnen, zich integreren, de taal leren, hetgeen geen makkelijke opdracht is.

Tevens zal verzoeker zijn culturele participatie opnieuw moeten opbouwen. Dat verzoeker dan ook grote schade zal lijden bij een terugkeer naar Marokko.

Verwerende partij is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoeker op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou kunnen hebben.

Er heeft aldus geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven plaatsgevonden.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij werkzaam is in het Rijk, voldoende bestaansmiddelen geniet en niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel. Hij is hier ook op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd.

Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat de afweging tussen de individuele belangen en de algemene belangen in concreto en grondig dient te gebeuren.

Bijgevolg dient met het oog op de afweging rekening te worden gehouden met het volgende:

het feit dat verzoeker de afgelopen jaren de nodige inspanningen heeft geleverd om zijn leven in België uit te bouwen, dat hij nagenoeg altijd gewerkt heeft, voldoende bestaansmiddelen geniet en niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel dat hij hier een vriendenkring heeft opgebouwd, en ernstige inspanningen heeft geleverd om zich te integreren.

Verzoeker heeft hier aldus duidelijk het centrum van zijn belangen.

In cosu is er aldus onbetwistbaar sprake van een gezinsleven.

Er moet aldus worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze gegevens meegespeeld hebben in de overwegingen die verwerende partij heeft gemaakt, hetgeen zij nochtans behoorde te doen, en kan men niet anders dan er toe besluiten dat verwerende partij geen evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, inzonderheid en minstens, met de belangen van verzoeker.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De inmenging door de overheid in cosu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken.

Een handhaving van de bestreden beslissing zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweegbrengen.

De beslissing is dus niet op een zorgvuldige wijze voorbereid noch gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uw Raad gaat na of alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging zijn betrokken.

Deze gegevens vormen een ernstige hinderpaal voor het voeren van een gezinsleven zoals omschreven in art. 8 EVRM.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet langer voorhoudt een gezinsleven of familieleven te hebben met zijn echtgenote, wat blijkt uit de volgende bewoordingen van het middel:

“Tot slot stelt verwerende partij dat zijn gezinssituatie geen bezwaar is voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Als familielid van een Europese burger zou verzoeker zich in elke lidstaat naar keuze kunnen vestigen, medische verzorging krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren, aan de slag te gaan en een gezinsleven hebben.

Echter is het huwelijk tussen verzoekers recent beëindigd waardoor dit niet mogelijk.

Zelfs al zou het huwelijk stand hebben gehouden, dient verzoeker in het scenario van verwerende partij in een ander (Europees) land opnieuw beginnen, zich integreren, de taal leren, hetgeen geen makkelijke opdracht is.”

Verzoeker houdt evenmin voor dat andere familieleden in België verblijven zodat er geen sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven. Uit geen element blijkt dit nog. Het blijkt niet dat verzoeker kinderen heeft.

2.2.3. Het betoog van verzoeker in het kader van artikel 8 van het EVRM dient dus onderzocht te worden, enkel vanuit het licht van diens privéleven, wat samenhangt met de aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, §1, derde alinea, van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker meent dat één van de elementen, opgesomd in deze bepaling, voldoet om geen einde te stellen aan het verblijf. Deze interpretatie volgt de Raad niet. Het blijkt niet dat het voldoen aan één criteria maakt dat het bestuur de bestreden beslissing niet kan nemen. Deze bepaling geldt in zijn geheel en houdt in dat het bestuur deze elementen onderzoekt. Uit deze bepaling kan evenmin afgeleid worden dat het bestuur geen einde kan stellen aan een verblijf omwille van het bestaan van één van de opgesomde elementen. Het komt het bestuur toe, die hierover een discretionaire bevoegdheid heeft, het geheel van de elementen te beoordelen.

2.2.4. Op 30 augustus 2022 wordt aan verzoeker een uitnodiging ter kennis gegeven om nuttige elementen kenbaar te maken in het kader van artikel 42, §5, van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoeker antwoordt door middel van een brief van 27 september 2022 en stukken overmaakt.

Verzoeker wijst op het afgesloten huwelijk met de referentiepersoon op 27 oktober 2018, zijn F-kaart, zijn verblijf van “enkele jaren”, zijn integratie en kennis van de Nederlandse taal door de gevolgde cursussen, zijn ononderbroken tewerkstelling sedert september 2019, zijn passie voor windsurfen en stelt dat al zijn sociale en economische belangen zich afspelen in België. Hij heeft nooit beroep moeten doen op het OCMW en heeft een geldige ziektekostenverzekering. Hij spreekt van een duurzame verankering.

Blijkens deze brief maakte verzoeker volgende stukken over:

- “Certificaten taallessen Nederlands + inschrijvingsbewijzen voor lessen Nederlands
- Inschrijving fitnessclub en Kitesurfclub
- Attest mutualiteit
- Attest geen steun OCMW
- Arbeidsovereenkomst + loonbrieven”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met al deze stukken is rekening gehouden.

Wat de duur van het verblijf van verzoeker betreft:

“dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 29.10.2018 (datum verblijfsaanvraag) legaal in België, nu dus iets meer dan 4 jaar, wat, zeker gelet op betrokkenes leeftijd (44 jaar), nog een relatief korte periode is.

Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, dat zijn echtgenote - die zelf van Marokkaanse afkomst is - thans in Marokko verblijft, dat betrokkene er in september 2020 nog op vakantie was, dat hij in januari 2022 tegenover de politie verklaarde dat zijn vader recent in Marokko was overleden maar dat hij er niet heen kon reizen omwille van de geldende coronamaatregelen en dat hij er tot slot het merendeel van zijn leven heeft geleefd, kan redelijkerwijze worden gesteld dat betrokkene nog een nauwe familiale en culturele band heeft met zijn herkomstland.”

In de mate dat verzoeker kritiek levert op het motief dat diens vader gestorven is, is dit een overtollig motief, maar gaat verzoeker voorbij aan de essentie, met name dat zijn verblijf in België sedert een viertal jaren niet opweegt tegen zijn verblijf in Marokko nu hij 44 jaar oud is. Deze beoordeling is correct en niet kennelijk onredelijk. Het merendeel van verzoekers leven speelde zich af in zijn herkomstland en niet in België. De bestreden beslissing beoordeelt de situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en niet de beginjaren van verzoekers verblijf dat inderdaad vrij recent is. Verzoeker bekwaam een F-kaart in functie van zijn echtgenote die niet (meer) in België verblijft zodat kan aangenomen worden dat verzoekers familieleven, zo hij familie heeft, niet in België is. Verzoeker houdt het tegendeel ook niet voor. De vaststelling dat verzoeker nog banden heeft in Marokko vindt steun in het aantal jaren dat hij aldaar leefde en niet op basis van zijn vakantie en korte terugkeer naar Marokko “als toerist”.

Wat de integratie-elementen inzake verzoekers werk en taallessen betreft, stelt de bestreden beslissing:

“Betrokkene is sedert september 2019 tewerkgesteld voor M. BVBA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij met vrucht taallessen heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen

verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk. Voldoende bestaansmiddelen genereren is een minimumvoorwaarde voor het niet-beëindigen van het verblijf maar geeft niet automatisch een recht op verder verblijf. Verzoeker duidt evenmin een bepaling aan waaruit dit zou moeten blijken.

Enig vergelijk met andere mensen kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Trouwens beoordeelt de bestreden beslissing het werk van verzoeker als een positief element. Hieruit kan nog niet afgeleid worden dat dit element op zich volstaat. Voorts wijst de bestreden beslissing er juist op dat taallessen en cursussen maatschappelijk integratie verplicht zijn. Hiermee worden niet noodzakelijk de elementen, bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, derde alinea, vervuld.

Voorst kan de bestreden beslissing genomen worden zonder dat het bestuur een garantie geeft dat verzoeker in het herkomstland tewerkgesteld zal raken en/of zijn gedane werkervaring in de praktijk zal omzetten. In dit geval lijkt het wel waarschijnlijk, zoals de bestreden beslissing suggereert, gelet op de vele jaren verblijf in het herkomstland. Verzoeker legde immers geen enkele tegenindicatie voor.

Evenmin is het kennelijk onredelijk een lidmaatschap bij een surfclub en een fitness te beschouwen als zijnde elementen die een sociale en culturele integratie aantonen. Ten overvloede: verzoeker houdt zelf voor dat windsurfen voor hem een passie is en uit niets blijkt dat deze individuele sportbeleving enig sociaal karakter vertoont, laat staan een cultureel facet inhield voor verzoeker. Het gegeven dat hij zijn hobby twee jaar uitoefent bij dezelfde sportclub, doet hieraan geen afbreuk. Uit niets blijkt dat hij activiteiten uitoefende voor zijn club.

Verzoeker maakte geen gewag van vriendschappen, ontstaan binnen deze clubs.

Verzoeker toont niet aan dat het bestuur geen rekening hield met alle elementen die verzoeker aan het bestuur kenbaar maakte. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin blijkt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen of dat de feitenvinding onjuist is of niet correct zou zijn beoordeeld.

Ook werd op alle aangebrachte elementen geantwoord zodat de formele motiveringsplicht niet geschonden is (zie ook punt 2.1.3.).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn privéleven en privébelangen niet op kennelijke redelijke wijze in acht zijn genomen en afgewogen.

Verzoeker toont niet een geheel van sociale banden tussen hem en de gemeenschap aan. Verzoeker reikt weinig elementen aan ter bevestiging van een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privéleven.

De schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 42^{quater}, §1, derde alinea wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst erop dat kritiek op de handelwijze van de verwerende partij en niet op de argumenten van de bestreden beslissing zelf onontvankelijk is (RvS 2 juli 2004, nr. 133.477; RvS 2 juli 2004, nr. 133.474). In de mate dat verzoeker verwijst naar het stuk ter bevestiging van zijn bestuurderskaart, werd dit stuk niet overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en kan de Raad hiermee geen rekening houden in het kader van zijn wettigheidstoetsing.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

2.2.5. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in het tweede middel niet aannemelijk heeft gemaakt en het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN